

30 Cdo 181/2004
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Romana Fialy a JUDr. Karla Podolky v právní věci žalobců A) F. S., zastoupeného advokátem a B) V. S., zastoupené advokátem, proti žalované obchodní společnosti C. G. a.s., zastoupené advokátem, o ochranu osobnosti vedené u Městského soudu v Praze, pod sp. zn. 32 C 25/2001, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. srpna 2003, č.j. 1 Co 172/2003-105, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. srpna 2003, č.j. 1 Co 172/2003-105, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. prosince 2002, č.j. 32 C 25/2001-86, ve výrocích IV. V. a VI. se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. prosince 2002 pod č.j. 32 C 25/2001-86 řízení zastavil, pokud žalovaná měla být povinna zdržet se uveřejnění vyobrazení nemovitosti rodinného domu, patřícího žalobcům na evidenční adrese P., ukončit šíření všech propagačních materiálů, ve kterých je toto vyobrazení uveřejněno (výrok I.). Dále uložil žalované ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku zaslat žalobcům písemnou omluvu ve znění: "Za neoprávněné užití vašeho příjmení se vám omlouváme. Podpis C. G., a.s." (výrok II.). Výrokem III. byla žaloba zamítnuta v té části, pokud ve znění omluvy mělo být dále uvedeno: "Společnost C. G., a.s., nechala uveřejnit v časopise Bydlení, magazín 10/2000, ročník 21, reklamu, v níž mimo jiné vyobrazila na dvou fotografiích Váš rodinný dům a současně jako jeho označení užila Vaše příjmení. K užití Vašeho příjmení neměla společnost C. G., a.s., souhlas. Společnost C. G., a.s., též neměla souhlas k využití vyobrazení Vaší nemovitosti při propagaci svých služeb tiskem, či formou propagačních materiálů. Za využití vyobrazení nemovitostí v této souvislosti, které vedlo k identifikaci vlastnictví nemovitosti a zásah do soukromí, jenž vznikl touto identifikací, a která je nepřímou informací o Vašich majetkových poměrech, a za způsobenou újmu se Vám omlouváme". Ve výroku IV. a V. soud prvního stupně zamítl žalobu, pokud každý z žalobců požadoval náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 25 000,- Kč. Výrokem VI. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel z úvahy, že uveřejnění příjmení žalobce bez jeho souhlasu jako označení typu rodinného domku je neoprávněným zásahem do osobnostní sféry jak prvního žalobce tak i žalobkyně. Soud dále dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že to byla žalovaná, kdo označení "rodinný dům S." předal do redakce časopisu Bydlení, zároveň s fotografií domu žalobců. Tím podle soudu došlo k neoprávněnému zásahu, neoprávněným užitím příjmení žalobců. Dále uvážil, že vzhledem k tomu, že intenzita zásahu je minimální, spojitost s označením velmi pěkného rodinného domu nemůže být dehonostující, pak shledal jako přiměřenou satisfakci omluvu za užití jména žalobců. V této části proto žalobě vyhověl. V dalším již znění požadované omluvy pokládal za nepřiléhavé. Soud mimo jiné poukázal na to, že uveřejnění fotografie rodinného domu ve vlastnictví žalobců není neoprávněným zásahem do jejich osobnostní sféry, když takto byla zveřejněna fotografie nemovité věci seznatelné zvenčí, která nenáleží do sféry soukromí žalobců. Pokud se týče požadované náhrady nemajetkové újmy v penězích, pak soud připomněl, že pouhé uveřejnění příjmení žalobců, jako názvu rodinného domu u fotografie tohoto domu, není svou intenzitou natolik závažné, aby vznikla újma, natož té intenzity, jak má na mysli ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen "o.z."). O odvolání žalobců proti zamítavým výrokům IV. a V.

(nikoliv již proti zamítavému výroku III.) rozsudku soudu prvního stupně rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 19. srpna 2003 pod č.j. 1 Co 172/2003-105, kterým rozsudek soudu prvního stupně v napadených zamítavých výrocích ve věci samé a ve výroku o nákladech řízení, potvrdil. Rozhodl též o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud vycházel ze skutečnosti, že předmětem přezkumu odvolacího soudu byla pouze otázka, zda jsou v dané věci splněny předpoklady pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích, podle ustanovení § 13 odst. 2 o.z. Odvolací soud se v tomto případě ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že zveřejněním fotografie domu žalobců nedošlo k neoprávněnému zásahu do jejich osobnostních práv, konkrétně do jejich práva na soukromí, a to proto, že dům je věcí, která je seznatelná zvenčí a nenáleží proto do sféry osobního soukromí, které představuje vnitřní intimní sféru života fyzické osoby nezbytnou pro její seberealizaci a další rozvoj. Odvolací soud se ovšem současně neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že užitím jména žalobců v popisce k fotografii domu bez jejich souhlasu, došlo k neoprávněnému zásahu do jejich osobnostních práv. V řízení sice nebylo prokázáno, že by první žalobce dal k užití svého jména souhlas (přičemž příjmení druhé žalobkyně v popisce užito nebylo), nedostatek souhlasu s užitím jména však samo o sobě nemůže postačovat pro závěr, že tím došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv. Pro takový závěr je třeba zabývat se tím, zda v dané věci užití jména má povahu neoprávněného zásahu z hlediska, zda jde o jednání proti tomuto jménu ve smyslu snižování důstojnosti, vážnosti a cti osoby, jejíhož jména bylo užito. Nic takového však nebylo v řízení před soudem prvního stupně zjištěno a ani to nebylo tvrzeno, a nelze to ani objektivně dovodit z označení domu jménem (ve skutečnosti příjmením) prvního žalobce, prezentovaného v kladném smyslu. Na tomto závěru podle odvolacího soudu nemohou nic změnit ani žalobcem navrhované důkazy k prokázání újmy žalobců. Odvolací soud proto uzavřel, že v dané věci nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobců, takže nepřichází v úvahu ani postup podle ustanovení § 13 odst. 2 o.z. Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 25. září 2003, přičemž týž den byl doručen zástupcům žalobců. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. srpna 2003, č.j. 1 Co 172/2003-105, podali žalobci dne 3. listopadu 2003 včasné dovolání. Dovolatelé mají zato, že dovolání v této věci je přípustné ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen "o.s.ř."), přičemž rozhodnutí spočívá ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. na nesprávném právním posouzení věci. V této souvislosti zdůrazňují otázku, zda je možné při využití jména prvního z žalobců mít zato, že bylo dotčeno i příjmení druhé žalobkyně, a dále zda lze považovat za zásah do práva na ochranu osobnosti využití jména fyzické osoby ke komerčním účelům, a zda je odůvodněné za těchto okolností považovat za takový zásah i zveřejnění nemovitosti vlastněné fyzickými osobami, když je tím umožněna identifikace vlastníka a nepřímá informace o (jeho) majetkových poměrech. Žalobci se domnívají, že jejich jméno (příjmení) požívá absolutní ochrany ve smyslu ustanovení § 11 o.z., a to i v případě, že je využito v přechýlené podobě (S. - S.). Podle dovolatelů odvolací soud též pochybil v otázce využití jména žalobců pro reklamní účely při zveřejnění nemovitosti. S odkazem na judikaturu odvolacího soudu konstatují, že (neoprávněné) využití jména fyzické osoby pro reklamní účely bez jejího souhlasu, je vždy zásahem do osobnostních práv. Žalované navíc tímto způsobem přibývá majetkový prospěch, který by jinak neměla. Dovolatelé připomínají, že ochrana osobnosti nespočívá (mimo jiné) v pozitivním nebo negativním šíření jména fyzické osoby a jejím využití pro reklamní účely, ale tkví v tom, zda bylo využito jména fyzické osoby pro reklamní účely bez jejího souhlasu k ryze komerčním účelům. Dovolatelé konečně uzavírají, že se nelze ztotožnit se závěrem odvolacího soudu o tom, že zveřejnění nemovitosti není zásahem do osobnostní sféry fyzické osoby, neboť vždy záleží na konkrétních okolnostech, za nichž k takovému zveřejnění dochází. Právě v případě, kdy takové uveřejnění vyobrazení nemovitosti v souvislosti se jménem žalobců dává informaci o majetkových poměrech žalobců, tedy o

jejich intimní sféře, a tato informace je šířena s následky pro ně nepříjemnými, je zásahem do práva na ochranu osobnosti. Dovolatelé proto navrhli, aby napadený rozsudek odvolacího soudu byl zrušen. Vyjádření k uvedenému dovolání podáno nebylo.

Dovolací soud uvážil, že dovolání obou žalobců bylo podáno oprávněnými osobami, řádně zastoupenými advokátem podle ustanovení § 241 odst. 1 o.s.ř. a stalo se tak ve lhůtě stanovené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř.

Dovolací soud dále vzal v úvahu, že podané dovolání je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. Dovolání vychází z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Opírá se o případ přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., který je podle mínění dovolacího soudu naplněn, když sám hodnotí napadené rozhodnutí odvolacího soudu jako rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 237 odst. 3 o.s.ř.). Dovolací soud poté přezkoumal napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu nelze z hlediska výtek obsažených v dovolání žalobců považovat za správné (§ 243b odst. 2 o.s.ř.). Z ustanovení § 242 o.s.ř. vyplývá, že právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu rozsahem dovolacího návrhu. Dovolací soud je přitom vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. Současně je však v případech, je-li dovolání přípustné, povinen přihlédnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to i tehdy, když nebyly uplatněny v dovolání. Tyto vady však z obsahu spisu seznány nebyly.

Opačná je však situace v případě výtek uplatněných v dovolání žalobců. Bylo uvedeno, že dovolatelé uplatňují dovolací důvod ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Tento dovolací důvod reaguje na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t.j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde tedy o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O takový případ jde tehdy, pokud soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jestliže sice aplikoval správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyložil. Přitom nesprávné právní posouzení věci může být způsobitelným dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu. Soudy obou stupňů podanou žalobu posuzovaly s přihlédnutím k ustanovení § 11 násl. o.z. Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou neoprávněným zásahem do osobnosti fyzické osoby podle § 13 o.z. musí být splněny tyto hmotněprávní předpoklady: a) existence zásahu, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu, spočívající buď v porušení, či jen v ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, b) neoprávněnost (protiprávnost) tohoto zásahu a konečně c) existence příčinné souvislosti mezi zásahem a neoprávněností tohoto zásahu. Subjekty odpovědnými za takový zásah mohou být buď fyzické osoby nebo osoby právnické. V souzeném případě mělo být podle žalobců zasaženo do jejich osobnostních práv (konkrétně do práva na ochranu jména) žalovanou obchodní společností, pokud nechala zveřejnit v rámci vlastní propagace v časopisu Bydlení vyobrazení nemovitosti žalobců zveřejněním fotografií novostavby rodinného domu žalobců s označením "rodinný dům S.". Na rozdíl od soudu prvního stupně, který seznal určitou míru zásahu proti právu žalobců na ochranu jejich jména (zde příjmení), jež našla odraz v pravomocném přisudku omluvy žalobcům ze strany žalované (byť oproti žalobě v omezeném rozsahu), odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobců ve skutečnosti nedošlo, takže již z tohoto důvodu nemohlo přicházet v úvahu přiznání náhrady nemajetkové újmy ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 o.z. Tento závěr se

však bez dalšího za daného stavu řízení před soudy prvního a druhého stupně dovolacímu soudu zatím nejeví jako přílehlavý.

Podle ustanovení § 11 o.z. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy. Ustanovení § 13 téhož zákona fyzické osobě dotčené v její osobnostní sféře dává mimo jiné právo požadovat z tohoto důvodu odpovídající zadostiučinění (a to ať morální nebo případně i majetkové).

Jedna z mnohých definic za osobnost považuje člověka jako jednotlivce, jako subjekt poznání, resp. poznávání, prožívání a jednání ve své společenské podstatě i individuálních zvláštěnostech, jako nejmenší sociální jednotku i určitou psychofyzickou a sociálně psychickou strukturu. Přes mnohost jednotlivých složek osobnosti je však nutno osobnost fyzické osoby vždy vnímat v její ucelenosti a nedělitelnosti. Je jistě skutečností, že mnohočetnosti projevů jednotlivých stránek lidské osobnosti fyzické osoby odpovídá i myslitelné široké spektrum možných neoprávněných zásahů proti některé z těchto složek osobnosti. Přesto však vždy bude takovým zásahem dotčena přímo samotná osobnost fyzické osoby jako celek naznačených vlastností a charakteristik. A protože se jedná o nejvlastnější, nejnaternější a nejintimnější sféru lidské osoby, jejíž dotčení zvenčí je zásahem dotčenou fyzickou osobou velmi často pocíťováno se značně nepříznivou intenzitou, je proto nepochybně věcí zákona této osobnostní sféře poskytovat příslušnou právní ochranu. Z tohoto pohledu proto také občanský zákoník právo na ochranu osobnosti fyzické osoby upravuje jako jednotné právo, jehož úkolem je v občanskoprávní oblasti zabezpečit respektování osobnosti fyzické osoby a její všestranný svobodný rozvoj. Je třeba též uvážit, že ve své podstatě jde o důležité rozvedení a konkretizaci článků 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základních práv a svobod. Přitom v tomto jednotném rámci práva na ochranu osobnosti existují jednotlivá dílčí práva, která zabezpečují občanskoprávní ochranu jednotlivých hodnot (stránek) osobnosti fyzické osoby jako neoddělitelných součástí celkové fyzické a psychicko - morální integrity osobnosti. Pokud v tomto sporu jde o otázku ochrany osobnosti žalobců v souvislosti s užitím jména (příjmení) tak, jak je toto dílčí osobnostní právo výslovně zmíněno v ustanovení § 11 o.z., pak je možno zmínit stručnou rekapitulaci vývoje právní úpravy této problematiky po roce 1918. Československá republika v té době převzala na podkladě tzv. recepčního zákona č. 11/1918 Sb. do svého právního řádu až dosud platné právní předpisy zaniklé monarchie. Pro území českých zemí tak byl přejet i Obecný občanský zákoník z roku 1811. Ustanovením § 43 tohoto zákoníku bylo tehdy výslovně chráněno pouze dílčí osobnostní právo na jméno, a to jak jméno rodové, tak i případně jméno krycí - pseudonym. Prvního ledna 1951 nabyl pak účinnosti pro celou tehdejší Československou republiku nový občanský zákoník č. 141/1950 Sb. ze dne 25. října 1950. Ten v ustanovení § 22 poskytoval ochranu jména, příjmení, nebo krycího jména fyzických osob a názvu v případě právnických osob. Přijetím občanského zákoníku z roku 1964 pak byla zakotvena obecná (generální) úprava všeobecného osobnostního práva jako jednotného práva (t.j. práva na ochranu osobnosti), a v jeho rámci úprava jednotlivých osobnostních práv - včetně práva na jméno, resp. práva na pořízení a použití podobizny - v komplexním celku, včetně úpravy jejich jednotlivých prostředků ochrany. Jak v minulosti, tak i v současnosti je předmětem ochrany jméno v poměrně širokém slova smyslu, t.j. vedle jména rodového (t.j. příjmení) je chráněno i jméno vlastní (někdy též nazývané jako křestní apod.) nebo též pseudonym. Předmětem ochrany může být za určitých podmínek i část jména nebo též počáteční písmena jména nebo zdrobnělina vlastního jména. Vlastní jméno, což obdobně platí i pro část jména (příjmení), počáteční písmena jména nebo popř. pro zdrobnělinu vlastního jména, je předmětem popisovaného práva tehdy, jestliže se pro určitou osobu stalo natolik příznačným, že samo o sobě tvoří dostatečný individualizační znak, resp., kdy je nutným doplňujícím znakem pro individualizaci určité osoby. Obsahem

práva na jméno je výlučné právo fyzické osoby mít a užívat ke svému označení jména, disponovat s ním a bránit se tomu, aby případně někdo jiný, ať již k jakémukoliv účelu, neoprávněně užíval k označení jejího jména. Za takové užití jména nelze ovšem považovat každé označení jménem, které je shodné se jménem, které někomu přísluší, nýbrž jen označení takovým jménem za okolností, jež by objektivně mohly ve veřejnosti, kde k uvedení došlo, vyvolat dojem, že jde o konkrétní fyzickou osobu. Jen za splnění těchto předpokladů je užití jména újmou na osobnosti konkrétní fyzické osoby, která je podmínkou pro osobnostněprávní ochranu ve smyslu ustanovení § 11 násl. o.z. Je pak již jen věcí skutkových zjištění posoudit, zda v určitém případě byly popsány předpoklady skutečně také naplněny (obdobně lze srovnat dovolateli zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. července 2000, č.j. 30 Cdo 2304/99-194).

O institutu práva na ochranu osobnosti jako jednotného práva, v jehož rámci jsou nedílně chráněna jednotlivá dílčí práva zabezpečující občanskoprávní ochranu konkrétních stránek osobnosti fyzické osoby, byl již výklad podán. Za taková práva je třeba považovat i právo na důstojnost fyzické osoby, právo na její vážnost, právo na podobu, právo na jméno apod. Otázku případného dotčení takovýchto jednotlivých dílčích práv v rámci práva na ochranu osobnosti je třeba u každého z takovýchto práv posuzovat samostatně. Je však nutno současně zdůraznit, že pro úvahu o neoprávněnosti zásahu do práva na jméno fyzické osoby není důležité, zda jeho užití s sebou současně neslo znaky případné difamace. Porušení tohoto práva nelze proto mechanicky směřovat např. s právem na čest, důstojnost, resp. vážnost fyzické osoby. Nutno současně dodat, že ustanovení § 13 odst. 2 o.z. uvádí případy, kdy lze s ohledem na intenzitu zásahu proti osobnosti fyzické osoby přiznat náhradu nemajetkové újmy v penězích pouze demonstrativně. Nelze proto tuto možnost spojovat pouze se zásahy proti důstojnosti fyzické osoby a její vážnosti ve společnosti. S ohledem na vyložené proto bylo třeba v posuzované věci především bedlivě vážit, jak dalece bylo zasaženo užitím popisky "rodinný dům S." do práva na ochranu jména (zde příjmení) žalobců (v souvislosti s již podaným výkladem bylo třeba posoudit i to, zda okolnosti případu odůvodňují vztažení této otázky též na přechýlenou podobu tohoto příjmení). Přitom podle názoru dovolacího soudu je třeba užití jména současně posuzovat v kontextu s okolnostmi, které toto užití provázely. To tím spíše, pokud k němu dojde při komerčním využití - například pro reklamní účely. V takovémto případě lze jen obtížně dovozovat, že jsou zde skutečnosti, které by vylučovaly neoprávněnost zásahu. Pokud bylo třeba komplexně posoudit otázku tvrzeného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobců, bylo nutno nepochybně vzít v úvahu celkový obsah dotčeného propagačního materiálu. Míru zásahu do práva na ochranu osobnosti v posuzovaném případě totiž mohly případně ovlivnit i další okolnosti. Bylo uvedeno, že žalobci tvrdili, že vyobrazení nemovitosti v souvislosti se jménem žalobců dává informaci o jejich majetkových poměrech, tedy o jejich intimní sféře, a tato informace je šířena s následky pro ně nepříjemnými, je zásahem do práva na ochranu osobnosti. Odvolací soud se však v tomto případě - jak již bylo uvedeno - ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že zveřejnění fotografie domu žalobců nedošlo k neoprávněnému zásahu do jejich osobnostních práv, konkrétně do jejich práva na soukromí, a to proto, že dům je věcí, která je seznatelná zvenčí a nenáleží proto do sféry osobního soukromí, které představuje vnitřní intimní sféru života fyzické osoby nezbytnou pro její seberealizaci a další rozvoj. Ač tento závěr bude nepochybně ve většině případů spíše pravidlem, přesto nelze současně bez dalšího vyloučit ani možnost, že okolnosti takového zveřejnění v konkrétním případě (při současné identifikaci vlastníka věci nebo jejího uživatele) mohou eventuálně být ve své podstatě nepřijatelnou sondou do intimní oblasti fyzické osoby, schopnou nedovoleně informovat i širokou veřejnost o jejím individuálním založení, resp. zaměření, směřování, apod. - tedy celkově nepřijatelně vypovídat o soukromé sféře fyzické osoby. To však zatím v dosavadním řízení uváženo nebylo. Teprve proto na základě náležité úvahy, zda došlo k zásahu do práva

na ochranu osobnosti žalobců, bylo by bývalo možné posoudit, zda je odůvodněn žalobci uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích podle ustanovení § 13 odst. 2 o.z. S ohledem na skutečnost, že odvolací soud věc posuzoval odlišně, nelze proto dovoláním napadené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z uvedených důvodů pokládat za správné (§ 243b odst. 2 o.s.ř.). Nejvyšší soud České republiky proto toto rozhodnutí (stejně tak jako příslušné výroky rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé, které byly poznamenány týmiž vadami), včetně souvisejících výroků, zrušil a vrátil věc v uvedeném rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o.s.ř.). K projednání věci nebylo nařízeno jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.).

Odvolací soud (soud prvního stupně) je vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243d odst. 1 věta první o.s.ř. ve spojení s § 226 odst. 1 téhož zákona).

O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci (§ 243d odst. 1 věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. září 2004

JUDr. Pavel Pavlík, v. r.
předseda senátu